

Гримлять прокльонами погрози,
А просьби — рóзкрil молитов...
«Погибнеш!» — викрикнула кров —
І обернулася у сльози.

І — «Мамо!»... Вся у клик єдиний
Жагуча згрудилась роса...
І знову — грозьба і гроза
Поета, сина і людини.

У простори зарокотало, —
Громóві рóкоти — щомить:
Крізь буревіщення гримить
Космічне, вічне Кракатао.

Боффало, 1964

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.